

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
THE PLAYBOY PRINCE

Copyright © 2012 by by Nora Roberts.
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00296-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nora Roberts

Neverni princ

Prevela Jasmina Đorđević

Beograd, 2013.

*Za Taru Bel, uz nadu da
će joj se želje ostvariti.*

Poglavlje 1

Pastuv se stuštio preko grebena brda, zarivajući kopita u zemlju i razbacujući prašinu. Na vrhu je zaništao, podižući moćne prednje noge u vazduh. Na trenutak, konj i jahač su činili jedinstvenu siluetu naspram jarkog popodnevnog neba. Jedan je izgledao opasno koliko i drugi.

Čak i dok su kopita dodirivala zemlju, jahačeva kolena su pritislula bokove pastuva, te su obojica, kao bez razuma, pojurila niz okomitu strminu. Staza je tu bila glatka, ali nimalo blaga, sa kamenim zidom s jedne strane i provalijom s druge. Prelazili su je punom brzinom i izgledali su veličanstveno.

Samo bi ludak jahao sa tako arogantnim nepoštovanjem prema životu i udovima. Samo ludak, ili sanjar.

„*Avant*, Drakula.“ Komanda je bila tiha i izazovna kao i smeh koji je usledio. Bio je to glas čoveka za kog je strah bio gozba, a brzina vino.

Ptice, iznenađene gromovitim udaranjem kopita po zemlji, poletele su sa drveća i grmlja na litici kako bi kružile i kreštale po nebu. Njihova buka ubrzo se izgubila u daljini. Kada je staza skrenula ulevo, pastuv je prošao njom ne usporavajući. Ivicu puta zamenile su litice koje su se oštro prospale dvadeset

metara do belih stena i plavog mora. Obluci su odskakivali sa zemlje i nečujno zasipali prazna mesta.

Jahač je bacio pogled nadole, ali nije usporio. Nije ni pomišljao na to.

Na toj visini miris mora se nije osećao. Čak je i zvuk talasa koji su se razbijali o obalu bio neodređen, kao grmljavina koja je još uvek daleka i bezopasna. Ali sa te visine, more je imalo sopstvenu opasnost i mističnost. Svake godine je uzimalo svoj danak u ljudskim životima. Jahač je to shvatao, prihvatao je to, jer tako je bilo otkako je vremena. Tako će i nastaviti da bude. U takvim situacijama, sebe je stavljao u ruke sudbine, a kao ulog u tu opkladu je unosio svoju veštinu.

Pastuvu nije bio potreban bič, nisu mu trebale mamuze da bi išao brže. Kao i uvek, uzbuđenje i samouverenost njegovog gospodara bili su dovoljni. Jurili su niz vijugavu stazu sve dok im more nije zaurlo na uši i dok, najzad, nisu začuli krike galebova.

Nekome ko bi ih posmatrao, moglo bi se učiniti da je jahač bežao od đavola ili jurio ka voljenoj. Ali ko god bi video njegovo lice, znao bi da nije u pitanju ništa od toga.

Ako je u tamnim očima i bilo sjaja, to nije bio sjaj straha niti iščekivanja. Bio je to izazov. Na trenutak, i to samo na trenutak. Brzina je slobodno šamarala čovekovom tamnom kosom kao i tamnom grivom konja.

Pastuv je bio metar i po ugljenocrne energije, širokih grudi, moćnog vrata. Njegova dlaka se caklila od znoja, ali njegovo disanje je bilo snažno i ravnomerno. Opkoračivši ga, jahač je sedeo uspravno, a njegovo preplanulo, uzano lice je sijalo. Njegove usne, pune i izvajane, bile su izvijene u osmeh koji je govorio i o nemarnosti i zadovoljstvu.

Kako se staza poravnavala, korak pastuva se produžavao. Prošli su pored okrećenih brvnara ispred kojih je odeća na

žicama lepršala na morskom povetarcu. Cvetovi su se gurali za mesto na urednim travnjacima, a prozori su bili otvoreni i nezaklonjeni. Sunce, još uvek visoko na popodnevnom nebu, bleskalo je svojom briljantnom svetlošću. Ne usporavajući i ne čekajući da ga povede blagi pokret uzde njegovog gospodara, pastuv je jurnuo ka živici visokoj do čovekovog struka.

Zajedno su se vinuli preko nje.

U daljini su se ukazale štale. Kao što su opasnost i smrtna privlačnost staze bili iza njih, tako su i mir i red bili u prizoru ispred. Crveno-bele, uredne kao i travnjaci koji su iz okruživali, građevine su dodavale još jedan delić šarma pejzažu sačinjenom od stena i zelenila. Unutar izukrštanih ograda, konji su trenirali sa daleko manje drame nego Drakula.

Jedan od konjušara prekinuo je kruženje mlade kobile na povocu kada je čuo da pastuv prilazi. Lud kao da nema mozga, pomislio je – ali ne bez nehотиčnog poštovanja. Taj konj i njegov jahač, stopljeni u brzinskom zamagljenju, bili su uobičajen prizor. Pa ipak, dva konjušara su spremno čekala da se pastuv zaustavi.

„Vaše visočanstvo.“

Njegovo visočanstvo, princ Benet od Kordine, skliznuo je sa Drakulinih leđa uz smeh koji je odjekivao nemarnošću. „Ohlađiću ga, Pipite.“

Stari konjušar, blago šepavog koraka, iskoračio je ka njima. Njegovo osunčano lice bilo je bezizražajno, ali prešao je pogledom preko princa i pastuva, tražeći znake štete. „Oprostite, gospodine, ali iz palate je stigla poruka dok niste bili tu. Princ Armand želi da vas vidi.“

Ne bez žaljenja, Benet je predao uzde konjušaru koji je čekao. Deo zadovoljstva jahanja bio je u satu koji je obično provodio šetajući i timareći pastuva. Ako je njegov otac poslao po njega, nije imao izbora – morao se odreći zadovoljstva zarad dužnosti.

„Dobro ga prošetaj, Pipite. Dugo smo trčali.“

„Da, gospodine“, rekao je konjušar koji je tri četvrtine svog života proveo s konjima. Deo njegovih obaveza bilo je podizanje Beneta na sedlo njegovog prvog ponija. Sa šezdeset, s jednom nogom hromom od pada, Pipit se prisećao mladalačke energije. I strasti. Potapšao je Drakulin vrat i video da je vlažan. „Postaraću se za to, vaše visočanstvo.“

„Učini to, Pipite.“ Ali Benet se dovoljno dugo zadržao da bi olabavio kolan. „Hvala.“

„Nema na čemu, gospodine.“ Uz tiho stenjanje, Pipit je skinuo sedlo sa leđa pastuva. „Ovde nema drugog čoveka koji bi imao petlju da se bavi ovim đavolom.“ Promrmljao je nešto na francuskom kada je konj počeo da igra u mestu. Za nekoliko trenutaka, Drakula se ponovo smirio.

„I nema drugog čoveka kom bih poverio moju životinju. Večeras mu neće škoditi koja šaka zrnevlja više.“

Pipit je primio kompliment kao nešto što mu i pripada. „Kako vi kažete, gospodine.“

Još uvek nemiran, Benet je krenuo peške od štala. I njemu bi prijao dodatan sat da se ohladi. Brzo i nehajno jahanje zadovolji su samo deo njegove gladi. Bilo mu je potrebno kretanje, brzina, ali više od svega, želeo je slobodu.

Gotovo tri meseca bio je čvrsto vezan za palatu i protokol, pompu i proceduru. Kao drugi u redu nasleđstva trona Kordine, njegove obaveze su ponekad bile manje javne od obaveza njegovog brata Aleksandra, ali retko i manje naporne. Dužnosti, obaveze, bile su deo njegovog života od rođenja i obično ih je prihvatao kao stanje stvari. Benet nije mogao da objasni sebi, još manje bilo kome drugom, zašto su u jednom trenutku tokom protekle godine počele da ga uzrujavaju i da mu dosađuju.

Gabrijela je to primetila. Benet je pomislio da je njegova sestra možda i razmela. I ona je uvek bila gladna slobode i privatnosti. Dobila je deo toga dve godine ranije, kada se Aleksandar venčao sa Iv i kada se teret odgovornosti prebacio na njega.

Pa ipak, ona se nikada nije izvlačila, razmišljao je Benet dok je prolazio kroz vrata što su vodila u vrt palate. Kada je bila potrebna, bila je tu. Još uvek je šest meseci svake godine posvećivala pomoći za hendikepiranu decu, istovremeno održavajući vitalnost svog braka i odgajajući svoju decu.

Benet je zavukao ruke u džepove penjući se uz stepenište koje će ga odvesti do očeve radne sobe. Šta nije bilo u redu s njim? Šta se desilo u proteklih nekoliko meseci, pa je poželeo da se jedne noći iskrade iz palate i pobjegne? Bilo gde.

Nije mogao da se oslobodi tog raspoloženja, ali uspeo je da ga ukroti dok je kucao na očeva vrata.

„*Entrez.*“

Princ nije bio za svojim stolom, kao što je Benet očekivao, već je sedeo kraj poslužavnika s čajem pored prozora. Naspram njega je sedela žena koja je ustala na noge kada je Benet ušao.

Kao čovek koji je cenio žene bilo kojih godina i bilo kog oblika, lagano ju je osmotrio pre nego što se okrenuo ka svom ocu. „Izvinite što vas prekidam. Rečeno mi je da želiš da me vidiš.“

„Da.“ Armand je tek srknuo svoj čaj. „Pre izvesnog vremena. Prinče Benete, želeo bih da ti predstavim ledi Hanu Rotčajld.“

„Vaše visočanstvo.“ Njen pogled je skliznuo dok se naklanjala.

„Zadovoljstvo mi je, ledi Hana.“ Benet je uzeo njenu ruku, procenivši je za nekoliko sekundi. Bila je diskretno privlačna. Kod žena mu se više dopadalo manje suptilnosti. Britanka, sudeći po akcentu. Njemu su se dopadale Francuskinje. Vitka i

uredna. Bez izuzetka, njegovu pažnju su privlačile pohotnije. „Dobro došli u Kordinu.“

„Hvala vam, visosti.“ Glas joj je zaista bio britanski, kulturan i tih. Na trenutak ju je pogledao u oči i video da su imale duboku i vatrenu nijansu zelene. „Vaša zemlja je prelepa.“

„Molim vas, sedite, draga moja.“ Armand je pokazao njenu stolicu pre nego što je podigao još jednu šolju da sipa čaj. „Benete.“

Hana, ruku sklopljenih u krilu, primetila je Benetov neodobrajući pogled ka čajniku. Ali seo je i prihvatio šolju.

„Majka ledi Hane je tvoja daleka rođaka“, počeo je Armand. „Iv se upoznala sa njom kada su ona i tvoj brat nedavno posetili Englesku. Na Ivin poziv, ledi Hana je pristala da dođe kod nas kao Ivina družbenica.“

Benet je samo mogao da se nada da se od njega neće očekivati da prati tu damu. Bila je dovoljno lepa, mada je bila odevena kao kaluđerica, u sivu haljinu visoke kragne koja se završavala diskretnih pet centimetara ispod njenih kolena. Ta boja nije ni malo odgovarala njenom bledom, britanskom tenu. Samo zahvaljujući očima njeno lice nije izgledalo obično, ali sa tamno-plavom kosom, tako čvrsto skupljenom dalje od lica, podsetila ga je na stare viktorijanske družbenice ili guvernante. Dosadno. Ipak, nije zaboravio na manire i pogledao ju je sa laganim, družljubivim osmehom.

„Nadam se da ćete uživati u svom boravku onoliko koliko ćemo mi uživati što ste sa nama.“

Hana mu je uzvratila ozbiljnim pogledom. Pitala se da li je bio svestan, i pomislila da jeste, koliko je galantno izgledao u svojoj opuštenoj odeći za jahanje. „Sigurna sam da ću neizmerno uživati, gospodine. Polaskana sam što me je princeza Iv pozvala da ostanem sa njom dok očekuje rođenje drugog deteta. Nadam se da ću joj pružiti društvo i pomoć koji su joj potrebni.“

Premda su mu misli bile okrenute drugim stvarima, Armand joj je pružio tanjir glaziranog keksa. „Ledi Hana nam velikodušno ustupa svoje vreme. Ona je pravi učenjak i trenutno radi na nizu eseja.“

Tako sam i mislio, pomislio je Benet i srknuo omraženi čaj. „Fascinantno.“

Gotovo neprimetan osmeh dotakao je Hanine usne. „Čitate li Jejtisa, gospodine?“

Benet se promeškoltio u stolici i poželeo da je u svojim štalama. „Ne preterano.“

„Moje knjige bi trebalo da stignu do kraja nedelje. Slobodno pozajmite bilo šta što vam se dopadne.“ Ponovo je ustala, i dalje sklopljenih ruku. „A sad vas molim da me izvinete, vaše visočanstvo, volela bih da se raspakujem.“

„Naravno.“ Armand je ustao da je povede do vrata. „Videćemo se na večeri. Obavezno pozvonite ako vam išta zatreba.“

„Hvala vam, gospodine.“ Naklonila se njemu, a zatim i Benetu. „Prijetan dan, vaše visočanstvo.“

„*Bonjour*, ledi Hana.“ Benet je sačekao da se vrata zatvore za njom pre nego što se spustio na naslon za ruke njegove stolice. „Pa, Iv će sa njom do kraja nedelje zaplakati od dosade.“ Zaboravivši na čaj, uzeo je šaku glaziranih keksića. „Na šta li je Iv mislila?“

„Hana joj je postala veoma draga tokom dvonedeljnog boravka u Engleskoj.“ Armand je otišao do izrezbarene vitrine i, na Benetovo olakšanje, izvadio flašu s pićem. „Hana je dobro vaspitana mlada žena iz izvanredne porodice. Njen otac je veoma uvažen član britanskog parlamenta.“ Brendi je imao dubok, bogat ukus. Armand ga je štedljivo sipao.

„Sve je to u redu i dobro, ali...“ Benet je naglo začutao posegnavši za čašom. „O, blagi bože! Oče, ne pokušavaš valjda da provodadžičeš? Ona baš i nije moj tip.“

Armandove stegnute usne su smekšale u osmeh. „Mislim da mi je to odlično poznato. Uveravam te da leđi Hana nije dovedena ovde da bi tebe dovela u iskušenje.“

„To i ne bi mogla da uradi, u svakom slučaju.“ Benet je zavrteo brendi u čaši, a onda srknuo. „Jejts?“

„Ima nekih koji veruju da literatura prevazilazi priručnike o jahanju.“ Armand je izvukao cigaretu. U dnu njegovog vrata video se čvor napetosti. Trudio se da ga zadrži tamo i ne dozvoli mu da se širi.

„Više volim nešto korisno nego poeziju o neuzvratioj ljubavi ili lepoti kišne kapi.“ Pošto se zbog toga osetio niskim i nedostojnim, Benet je popustio. „Ali, u svakom slučaju, učiniću sve da se Ivina nova prijateljica oseća dobrodošlom.“

„Nisam ni sumnjao u to.“

Pošto je umirio svoju savest, Benet je prešao na bitnije stvari. „Arapska kobila bi trebalo da se oždrebi do Božića. Kladim se da je mužjak. Drakula će imati jake sinove. Imam tri konja koji će biti spremni za nastup na proleće i još jednog kog bi trebalo uzeti za olimpijske kvalifikacije. Voleo bih da to uredim u narednih nekoliko nedelja da bi jahači imali više vremena da rade s konjem.“

Armand je odsutno klimnuo i nastavio da vrti svoj brendi. Benet je osetio kako se budi poznati nalet nestrpljenja i potisnuo ga je. Bio je svestan da se štale ne rangiraju visoko na listi prioriteta njegovog oca. Kako bi i mogle sa međunarodnim aferama, stranim aferama i vrlo komplikovanom politikom unutar Krunskog saveta?

Ipak, zar nije moglo biti još nečega? Konji ne samo da su pružali zadovoljstvo već su donosili i prestiž. Kraljevska kuća Kordine imala je jednu od najboljih štala u Evropi. Što se njega samog ticalo, to je bila jedina stvar koju je smatrao svojim pravim doprinosom porodici i zemlji.

Radio je za štale naporno i ropski kao bilo koji konjušar ili štalski sluga. Tokom godina, proučio je sve što je mogao o uzgajanju konja. Na sopstveno zadovoljstvo, u sebi je otkrio prirodnu veštinu koja je dodala iskru njegovom obrazovanju. Za kratko vreme, Benet je dobru štalu pretvorio u jednu od najboljih. Za još deceniju, bio je uveren da joj neće biti ravne.

Ponekad je Benet imao potrebu da razgovara o svojim konjima i svojim ambicijama sa još nekim osim sa pomoćnikom u štali ili drugim uzgajivačem. Ipak, shvatao je kao i uvek, da će ta osoba retko biti njegov otac.

„Rekao bih da ovo nije trenutak da pričamo o tome.“ Benet je popio još jedan mali gutljaj brendija i sačekao da mu otac otkrije ono što ga je mučilo.

„Izvini, Benete, plašim se da nije.“ Kao otac, osećao je žaljenje, kao princ to nije mogao. „Tvoj raspored ove nedelje. Možeš li da mi ispričaš nešto o njemu?“

„Ne baš.“ Nemir se vratio. Ustavši, Benet je počeo da korača od jednog prozora do drugog. Kako je more delovalo blizu, a ipak tako daleko. Poželeo je na trenutak da je ponovo na brodu, stotinu kilometara od bilo kog kopna, sa olujom koja se zakuvava na horizontu. „Znam da moram da odem u Le Avr krajem nedelje. *Indépendance* pristaje. U planu je sastanak sa farmerskom kooperativom i dva radna ručka. Kasel me informiše svakog jutra. Ako je bitno, mogu da mu kažem da ti otkuca najbitnije stavke. Siguran sam da treba da presečem bar jednu vrpcu.“

„Osećaš se zarobljenim, Benete?“

Slegnuvši ramenima, Benet je sasuo ostatak svog brendija. Onda se opušteni osmeh vratio. Život je, na kraju, bio prekratak da bi se čovek žalio. „To je zbog vrpce. Ono ostalo je vredno nekog truda.“

„Naš narod očekuje od nas više od samog vladanja.“

Benet se okrenuo od prozora. Iza njega je sunce bilo visoko i sjajno. Šta god ponekad poželeo u tajnosti, bilo je zaklonjeno kraljevskom krvi s kojom je rođen. „Znam, tata. Problem je u tome što ja nemam Aleksandrovo strpljenje, Briinu smirenost, niti tvoju kontrolu.“

„Možda će ti sve to zatrebati uskoro.“ Armand je spustio čašu i pogledao svog sina. „Debok će za dva dana biti pušten iz zatvora.“

Debok. Čak je i samo njegovo ime izazivalo ključanje je gneva u Benetovom stomaku. Fransoa Debok. Čovek po čijem naređenju je njegova sestra bila oteta. Čovek koji je planirao atentate i na njegovog oca i na njegovog brata.

Debok.

Benet je prstom pritisnuo ožiljak tik ispod levog ramena. Tu je primio metak, a obarač je povukla Debokova ljubavnica. Za Deboka. Od Deboka.

Bomba postavljena pre nešto više od dve godine u ambasadi u Parizu bila je namenjena njegovom ocu. Umesto toga, ubila je Sjuarda, vernog pomoćnika, ostavivši udovicu i troje dece bez oca. I to je bilo Debokovo delo.

I tokom svih tih godina, skoro deset otkako je Gabrijela bila oteta, niko nije dokazao Debokovu umešanost u otmicu niti u zavere za ubistva. Dovedeni su najbolji istražitelji u Evropi, uključujući Benetovog zeta, ali niko od njih nije dokazao da je Debok povlačio konce.

Sada, u roku od nekoliko dana, on će biti slobodan.

U Benetovoj glavi nije bilo sumnje da će Debok nastaviti da se sveti. Kraljevska porodica je bila njegov neprijatelj, ako ni zbog čega drugog, onda zato što je više od decenije proveo u

kordinskom zatvoru. Nije bilo nikakve sumnje da je tokom te decenije nastavio da trguje drogom, oružjem i ženama.

Nije bilo sumnje, a ni dokaza.

Dodaće još čuvara. Obezbeđenje će biti pojačano. Interpol će nastaviti svoj rad, kao i Međunarodni bezbednosni sistem. Ali i Interpol i MBS su godinama pokušavali da osude Deboka za ubistvo i zaveru za ubistvo. Sve dok ne bude pod kontrolom, a veze sa njegovim organizacijama presečene, Kordina i ostatak Evrope ostaće ranjivi.

S rukama u džepovima, Benet je išetao u vrt. Ako ništa drugo, te su večeri jeli *en famille*. To ga je oslobodilo dela napetosti, mada nije moglo mnogo toga da se kaže pred Ivinom novom prijateljicom. Sumnjao je da neko tako tih i ukočen može primetiti ikakvu napetost za stolom. Ona je odgovarala kada bi joj se obratili i ispijala jednu čašu vina tokom celog obroka.

Poželeo bi da je vrati u Englesku da nije primetio koliko je zaista bila dobra za Iv. Njegova snaja je bila u trećem mesecu trudnoće sa svojim drugim detetom i nije joj trebao dodatni napor priče o Deboku. Dve godine ranije gotovo da je poginula štiteći Aleksandra. Ako je ledi Hana mogla da skrene Ivine misli sa Deboka, makar na nekoliko sati u danu, to je bilo vredno neprijatnosti njenog boravka u palati.

Morao je da razgovara sa Rivom. Benet je gurnuo stegnute pesnice u džepove. Riv Makgi je bio više od muža njegove sestre. Kao direktor obezbeđenja, on će imati neke odgovore. A Benet je svakako imao pitanja – desetine njih. Činilo se i više od pukog postavljanja dodatnih čuvara. Benet nije prihvatao da slepo prolazi kroz naredne nedelje dok drugi rade da bi zaštitili njega i njegovu porodicu.

Psujući tiho, pogledao je naviše ka nebu. Bilo je vedro, a mesec je bio dopola pun. U neko drugo vreme, sa mirisima vrta

koji su lebdeli oko njega, žudeo bi za ženom s kojom bi posmatrao nebo. Sada, ispunjen frustracijom, radije bi bio sam.

Kada je čuo da psi laju, telo mu se ukočilo. Mislio je da je sam, bio je čak i siguran u to. U svakom slučaju, njegovi ostareli psi nikada nisu lajali na porodicu ili porodične sluge. Delom priželjkujući sukob, Benet je tiho krenuo ka zvuku.

Čuo je njen smeh i taj zvuk ga je iznenadio. Nije bio tih i ukočen, već bogat i oduševljen. Dok je posmatrao, Hana se naginjala da pomiluje pse koji su se priljublivali uz njene noge.

„Eto, baš ste divan par.“ Smešeći se, sagnula se još niže ka njihovim njuškama. Mesec je iskosa obasjavao njeno lice i grlo.

Benetove oči su odmah zaškiljile. U tom trenutku jedva da je izgledala obično i pokorno. Mesečina je naglašavala udubljenja i konture njenog lica, obogaćujući meku englesku kožu i produbljujući već duboke zelene oči. Mogao bi se zakleti da je tu video i snagu i strast. A on je bio čovek koji je i jedno i drugo prepoznao kod žene. Njen smeh je ponovo dolebdeo, bogat kao sunčeva svetlost, zaparan kao magla.

„Ne, ne smete da skaćete“, upozorila je pse dok su kružili oko nje. „Svu ćete me izblatnjaviti i kako ću onda to da objasnim?“

„Obično je najbolje uopšte ne objašnjavati.“

Naglo je okrenula glavu naviše kada je Benet progovorio. Primetio je iznenađenje, ili je mislio da ga je primetio, ali ono je brzo prošlo. Kada se uspravila, ponovo je bila smirena, neupadljiva ledi Hana. Strast koju je mislio da je video pripisao je igri svetlosti.

„Dobro veče, vaše visočanstvo.“ Hana je samo na tren proklela sebe što je uhvaćena nespremna.

„Nisam znao da je još neko u vrtu.“

„Nisam ni ja.“ A trebalo je da zna. „Molim da mi oprostite.“

„Nemojte.“ Nasmešio se da je umiri. „Uvek sam smatrao da se u ovim vrtovima ni izbliza ne uživa dovoljno. Niste mogli da spavate?“

„Ne, gospodine. Uvek sam nemirna kada putujem.“ Psi su je napustili i otišli kod Beneta. Stajala je pored procvetalog jasmina i gledala ga kako ih miluje snažnim, sposobnim šakama. Bila je sasvim svesna da su brojne dame uživale u istom lakom dodiru. „Videla sam vrtove s mog prozora i pomislila da nakratko prošetam.“ Zapravo, njihov miris, egzotičan i primamljiv, naterao ju je da prošvrlja nakon što je pribeležila plan prostora.

„Meni se više dopadaju noću. Stvari noću često izgledaju drugačije“, nastavio je, ponovo je proučavajući. „Zar ne mislite tako?“

„Naravno.“ Sklopila je ruke tik iznad struka. On je bio zadivljujući prizor, i na suncu i na mesečini. Kada je tog popodneva ušetao u radnu sobu njegovog oca, pomislila je da mu je odeća za jahanje najbolje stajala. Psi su se vratili da zagnjure svoje noseve u njene sklopljene ruke.

„Dopadate im se.“

„Uvek sam volela životinje.“ Razdvojila je ruke da ih pomiluje. Prvi put je primetio da su joj šake bile delikatne, dugačke i vitke kao i njeno telo. „Kako se zovu?“

„Boris i Nataša.“

„Odgovarajuća imena za ruske hrtove.“

„Dobio sam ih kao štence. Dao sam im imena po likovima iz jednog američkog crtaća. Špijunima.“

Njene šake su zastale samo na tren. „Špijunima, vaše visocanstvo?“

„Nesposobnim ruskim špijunima koji su većito jurili losa i vevericu.“

Učinilo mu se da je ponovo ugledao blesak temperamenta koji je davao neku posebnu crtu njenom licu. „Shvatam. Nikada nisam bila u Americi.“

„Ne?“ Prišao joj je bliže, ali nije video ništa osim mlade žene sa dobrim kostima i uzdržanim ponašanjem. „To je fascinantna zemlja. Kordina je usko povezana s njom otkako su se dva člana kraljevske porodice venčala sa Amerikancima.“

„Ta je činjenica razočarala veliki broj Evropljana koji su se nadali, u to sam sigurna.“ Hana se opustila dovoljno za oprezan osmeh. „Upoznala sam princezu Gabrijelu pre nekoliko godina. Ona je prelepa žena.“

„Da, jeste. Znae, bio sam u Engleskoj nekoliko puta. Čudo da se nikada nismo sreli.“

Hana je dopustila svom osmehu da se zadrži duže. „Zapravo, jesmo, vaše visočanstvo.“

„Borise, sedi“, Benet je naredio dok je pas podizao šapu ka Haninoj haljini. „Jeste li sigurni?“

„Sasvim sigurna, gospodine. Ali od vas se i ne bi moglo očekivati da se sećate. Bilo je to pre nekoliko godina na dobrotvornom balu čiji je domaćin bio princ od Velsa. Kraljica majka vas je predstavila meni i mojoj rođaki ledi Sari. Verujem da ste se vi i Sara... sprijateljili.“

„Sara?“ Njegove misli su se vratile unazad i usredsredile na tačan trenutak. Njegovo pamćenje, uvek dobro, nikada nije grešilo kada su žene bile u pitanju. „Da, naravno.“ Premda, Hane se sećao samo kao blede senke pored njene glamurozne i smele rođake. „Kako je Sara?“

„Vrlo dobro, gospodine.“ Ako je tu i bilo sarkazma, on je bio odlično zaklonjen manirima. „Srećno udata po drugi put. Da joj prenesem vaše pozdrave?“

„Ako želite.“ Ponovo je gurnuo ruke u džepove dok je nastavljao da je proučava. „Vi ste nosili plavo, bledoplavo koje je bilo gotovo belo.“

Hana je podigla obrvu. Nije morao da joj kaže da ju je jedva primetio. Činjenica da nije, a da je zapamtio boju njene haljine